

22/12

Sedan tisdagen har Morgon-Tidningen

varje dag angripit Dagens Nyheter för några ord om statsministerns förmaningar till pressen vid en konferens i början av denna vecka. De starkaste ord om simpelhet, tarvlig-
het osv. har använts; en högerjournalist, som för några månader sedan överhöljdes med skymford, har åberopats som smakdomare därför att han stämt in i kören. Det lustiga är att man aldrig meddelat vad Dagens Nyheter skrivit. Morgon-Tidningens läsare måste fråga sig vilken oerhörd förolämpning det gäller, vilket brott det är som inte ens kan omtalas. Dagens Nyheter's ord var: "Statsministern är för obetydlig för att mana" (dvs. hålla förmaningstal till pressen). Det är allt.

Varför har tidningen undanhållit sina läsare vad saken angår och blott i allmänna ordalag talat om det fruktansvärda som inträffat? Är man rädd för att läsarna skall finna att det omdöme som fällt är ytterst oskyldigt i jämförelse med de ord som Morgon-Tidningen dagligen använder? Eller är vördnaden för statsministerämbetet så stor att man ryggat tillbaka för tanken att ens i ett referat bruka ordet "obetydlig" om dess innehavare? Eller är vördnaden för statsminister Erlander så liten att man befarar att läsekreten skall finna omdömet naturligt? Eller är ordet "obetydlig" — av skäl som ej behöver klarläggas — en pina att begagna för den publicist som fört pennan? Frågorna är retoriska. Sannolikt har man inte tänkt något bestämt. Man har valt "den tystaste tystnad" — för att citera vederbörande skribents senaste bidrag till

svenskans utveckling — i själva saken frågan för att desto friare kunna skriva vid sidan om saken.

22/12 37

Professor Bööks tal i Svenska akademien

är i och för sig sällsamt motbudande. Det är motbudande genom sin universella servilitet — hr Böök har förmågan att ge hyllningen till livet och döden, liksom till kungen, ett drag av svansviftning, och då är det långt gånget. Det är motbudande genom sin retorik — icke ofta är det oäkta, det bedrägliga, så omisskänneligt. Vid tanken på att samme man för några år sedan övade sig som hovtalare för Hitler — som då tycktes förkroppsliga ödet — blir intrycket olidligt; har det officiella hyckleriet inga gränser? Som vanligt söker hr Böök komma från ansvar för personligt ställningstagande genom tal om dialektik, tillvarons problematik och motsatsernas mystik; som vanligt söker han betäckning bakom de stora döda, och vi upplyses om att Tegnér och Geijer tänkte fel för hundra år sedan (som om inte hr Böök tänkte mera fel och framför allt mera fult fel för fem år sedan). Hamsuns och till och med Quislings försvarstal verkar hederliga vid sidan av denna förljugna alibism.

23/12